

Arrest

nr. 261 886 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 september 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 20 november 2020 bij arrest nr. X.

1.2. Op 14 december 2020 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek niet-ontvankelijk op 18 februari 2021.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 21 juni 1990 geboren in Khan Younes, Gaza. U bent een soennitische moslim van Arabische origine en u bent niet bij UNRWA geregistreerd. Uw broer [M.] [...] diende op 10 oktober 2014 een verzoek om internationale bescherming in en werd op 28 augustus 2015 erkend als vluchteling. U ging tot het tweede middelbaar naar school en werkte als chauffeur. U bracht kledij van de grens naar het bedrijf. In maart 2016 vertelde u tegen de mensen in de wijk dat u niet gediend was met het beleid van Hamas. U vond dat ze de inwoners van Gaza alleen maar problemen bezorgden. Klaarblijkelijk zaten er spionnen van Hamas tussen de aanwezigen die alles doorvertelden. U werd gearresteerd en gedurende twee of drie weken opgesloten. U werd weer vrijgelaten en gewaarschuwd dat ze u in de gaten gingen houden. U ging terug naar huis en ging verder met uw kritiek op Hamas te uiten. U wilde de man in de straat redden en was erg misnoegd over de neusbreuk die u tijdens uw detentie had opgelopen. In juli 2016 werd u wederom opgepakt gedurende een maand en opnieuw vrijgelaten. U werd nog meegegeven dat u tijdens een derde detentie extra hard zou gemarteld worden en vervolgens naar de rechtbank gebracht zou worden, hetgeen uw einde zou betekenen. U keerde terug naar huis en wilde weten wie er spioneerde voor Hamas en u telkens verraadde. U beledigde Hamas opnieuw in de veronderstelling dat u op basis van de reacties van de aanwezige de spion zou kunnen identificeren. U ging naar het huis van uw zus en werd onderweg met een pistool tegen uw hoofd gedwongen in een auto te stappen. U werd wederom meegenomen en onheus behandeld. U werd naar de rechtbank gebracht en de rechter zei dat ze u een week later moesten terugbrengen waarop u nog maar een keer vrijgelaten werd. U bleef in die periode thuis. Toen u op weg was naar de winkel werd u terug meegenomen door de interne veiligheid. Ze zouden u later naar de rechtbank brengen. Op de rechtbank werd er besloten dat u naar huis mocht gaan en vier dagen later moest terugkomen. U besloot onder te duiken bij een vriend van uw vader en bereidde uw reis voor. U bent in februari 2018 legaal uit Gaza vertrokken. U reisde naar Egypte met tansiek en vervolgens naar Turkije. U stak een rivier over in Turkije om uw reis verder te zetten naar Europa. U reisde verder vanuit Griekenland met een vals Grieks paspoort via Frankrijk naar België. U diende op 24 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Uw broer [A.] [...] vertrok eveneens in februari 2018. Hij nam exact dezelfde route tot in Griekenland om vervolgens via de Balkanroute verder te reizen naar België waar hij op 4 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd op 4 november 2018 bij verstek veroordeeld door de militaire rechtbank omwille van het aanzetten tot oproer en verzet tegen de autoriteiten. Ter staving van uw verzoek legde u kopieën voor van volgende documenten: oproepingsbrieven (5), attesten waarin staat hoe lang u in detentie werd gehouden (4), twee medische attesten in verband met de gezondheid van uw jongste broer (°2000), vonnis van de rechtbank, een medisch attest van uw moeder, een medisch attest in verband met een neusbreuk van dr. Nackaerts, een medisch attest in verband met twee littekens van dr. Van Gasse, een medisch attest van het 'European Gaza Hospital' in verband met de verwondingen die u opliep tijdens uw arrestatie en identiteitskaarten van uw familieleden.

Op 28 februari 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook in hoofde van uw broer werd een soortgelijke beslissing genomen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing en legde in het kader hiervan nog volgende originele documenten neer: 'Palestinian National Authority - Ministry of Interior - Palestinian Police', 'Palestinian National Authority - Ministry of Health - European Gaza Hospital' en 'Palestine National Authority - Interior Ministry - Interior Security - Khan Younis Governorate'. In haar arrest dd. 20 november 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter de beslissing van het CGVS. U ging niet verder in beroep.

Zonder België te hebben verlaten diende u daarentegen op 14 december een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. U verwees daarbij naar de problemen zoals u die voorheen had uiteengezet en stelde dat uw familie ondertussen de woning niet langer mag verlaten. Bovendien meende u tijdens het vorige gehoor niet goed begrepen te zijn door de tolk en kreeg u daardoor een negatieve beslissing toegestuurd. Ter staving van uw volgend verzoek legde u volgende kopieën neer: twee oproepingsbrieven van de veiligheidsdienst, een kennisgeving van de politie en een besluit van de militaire rechtbank. Op 6 januari 2021 diende ook uw broer [A.] een eerste volgend verzoek in.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om

internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient dan ook te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing heeft genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers besloten dat artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet op u van toepassing is, waardoor uw verzoek werd beoordeeld in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Echter kon allerminst geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met Hamas, waardoor u niet in was geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken en u, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kon worden toegekend. Evenzeer bleek dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk en kon er niet kon worden afgeleid dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u de Gazastrook diende te verlaten en u voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling liep zodat er niet kon worden aangenomen dat u in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien u zou terugkeren naar de Gazastrook. Voorts bleek het mogelijk naar de Gazastrook terug te keren, kon men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel; en uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook bleek dat er geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U ging hiertegen niet in beroep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig verzoek is dat niet het geval.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet immers worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS (onder andere) werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De verklaring dat uw problemen nog steeds zouden gelden, u "100%" vermoord zou worden door Hamas, alsook dat uw familie hun woning niet mag verlaten, voegt dan ook niets toe aan uw dossier. Immers werd in het verleden op uiterst omstandige wijze uiteengezet waarom geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan ook niet ernstig. U toonde immers op geen enkele manier aan waar het CGVS in haar eerdere beoordeling een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen. Met betrekking tot de door u neergelegde documenten dient te worden benadrukt dat documenten an sich slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten, net zoals in het verleden werd opgemerkt, geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien betreft het louter kopieën, kunnen deze altijd onderhevig zijn geweest aan mogelijk knip- en plakwerk en dragen deze aldus geen enkele bewijswaarde.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat u eveneens melding maakte van een communicatieprobleem met de tolk in het kader van uw eerste gesprek met het CGVS. Voor zover er echter problemen zouden zijn geweest met de tolk, blijkt dit uit de notities van het persoonlijk onderhoud voornamelijk uw verantwoordelijkheid te zijn geweest en bovendien verklaarde zowel bij de start als na afloop van het gehoor dat u de tolk (en de vragen) goed had begrepen. Dat u hier dan ook (opnieuw) naar zou verwijzen, zonder dit overigens te preciseren, is dan ook maar weinig ernstig.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek werd tevens informatie aangereikt over de veiligheidssituatie in Gaza, en de toegankelijkheid van de Gazastrook. Voor de volledigheid wordt hierover actuele informatie toegevoegd.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20201005.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020,

relatief gespaard gebleven van geweld. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet, zoals gepland, hervat op 30 maart 2020.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2020 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd

een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat. Ten overvloede wenst het CGVS te herhalen dat met betrekking tot het verzoek van uw broer, elk verzoek individueel behandeld en beoordeeld dient te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker in een eerste en enig middel de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 alsook van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij zet hierbij onder meer uiteen:

“De verzoekende partij heeft verklaard dat haar problemen nog steeds actueel zijn, dat zij bij terugkeer opgepakt zal worden door de Veiligheidsdienst in Khan Younis.

Zo legde zij tal van nieuwe documenten voor waaruit blijkt dat de Veiligheidsdiensten haar oproepen om zich aan te melden en dat zij zich moet aangeven bij de Militaire rechtbank. Ook haar familie heeft een uitgangsverbod ontvangen van de politie en mag zich enkel buitenshuis bevinden na uitdrukkelijke toestemming: vraag 18 DVZ -gehoor:

(...)

Echter, alle stukken die verzoekende partij neerlegde, worden zondermeer van de hand gedaan. Verwerende partij heeft deze stukken op geen enkel ogenblik onderzocht. Het enige dat zij stelt is dat de verklaringen van verzoekende partij volledig in het verlengde liggen van hetgeen zij in haar eerste asielaanvraag inroep en dat die als ongeloofwaardig werden beschouwd.

Welnu, juist daarom heeft verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag ingediend, ondersteund met nieuwe stukken die aantonen dat verzoekende partij weldegelijk de waarheid heeft verteld én dat haar leven actueel nog steeds in gevaar is.

Dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken schendt op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, artikelen 48/3, 48/4 en artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij meent dat zij op basis van al deze elementen weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingstatus. (...)”

Verzoeker voert geen stukken bij ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoeker maakt op 6 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw stuk een UNRWA *“Family record”*.

3.2. De verwerende partij maakt op 6 september 2021 een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Gaza wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker via een aanvullende nota een beter leesbare kopie neer van de UNRWA *“Family record”* die hij reeds eerder aan de Raad had overgemaakt bij aanvullende nota van 6 september 2021. Ook de verwerende partij ontvangt een kopie.

4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42).

De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen; of in andere woorden, wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.3. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)*”

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: “*Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.*”

Verzoeker legt heden bij aanvullende nota een kopie van een UNRWA “*Family record*” neer.

Ter terechtzitting blijkt dat verzoeker hiermee wil aantonen dat hij valt onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, daar waar de verwerende partij eerder heeft geoordeeld dat dit niet het geval is en dat zijn beschermingsverzoek in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld.

4.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers identiteit, zijn Palestijnse origine en zijn herkomst uit de Gazastreek in deze stand van zaken niet worden betwist.

Deze elementen volstaan evenwel niet om vast te stellen dat verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is immers niet van toepassing op alle Palestijnen.

De verwerende partij verwees in haar weigeringsbeslissing van 28 februari 2020, vermeld in punt 1.1, naar de UNHCR *“Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van december 2017 (hierna: UNHCR-richtlijnen).

Daarin kan worden gelezen dat het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is beperkt tot Palestijnse vluchtelingen.

Uit een correcte lezing van deze richtlijnen, blijkt dat onder Palestijnse vluchtelingen volgende 3 categorieën worden bedoeld (p. 5-6):

1) De zogenaamde ‘Palestina vluchtelingen’ in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN-Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd ‘registered refugees’).

2) De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daarop volgende VN-resoluties, met name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 wordt bezet door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren.

3) De nakomelingen van de Palestina vluchtelingen 1948 en de Palestijnse ontheemden 1967.

Wat betreft de categorie *“nakomelingen”* vermelden de UNHCR-richtlijnen, waarnaar de verwerende partij zelf verwijst, dat, op basis van het non-discriminatiebeginsel en op basis van het beginsel van gezinseenheid, zowel nakomelingen in mannelijke als in vrouwelijke lijn worden geacht onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker de zoon is van een moeder die Palestijnse vluchteling is en een vader die een oorspronkelijke inwoner van Gaza is. In de UNRWA *“Family record”* die verzoeker voorlegt, wordt bevestigd dat zijn moeder een UNRWA geregistreerde vluchteling is (zie *“registration status: RR”*).

Verder blijkt uit de *“Consolidated Eligibility and Registration Instructions”* (hierna: CERI) van 1 januari 2009, waarnaar wordt verwezen in de UNHCR-richtlijnen, dat nakomelingen van moeders die UNRWA geregistreerde vluchtelingen zijn en vaders die geen UNRWA geregistreerde vluchtelingen zijn, in aanmerking komen om zich te registreren voor UNRWA-bijstand en dienstverlening (*“are eligible to register to receive UNRWA services”*, UNRWA's Consolidated Eligibility and Registration Instructions, 1 January 2009, <http://www.refworld.org/docid/520cc3634.html>, at Part III(A)(2.1), p. 5)

In de voorgelegde UNRWA *“Family record”* komt de naam van verzoeker voor, wordt hij aangeduid als ‘zoon’ en wordt bij *“registration status”* de afkorting *“NC”* vermeld.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een beroep kon doen op bijstand van UNRWA, hetgeen in de weigeringsbeslissing van 28 februari 2020 door de verwerende partij als dusdanig werd bevestigd.

Ter terechtzitting houdt de verwerende partij voor dat verzoeker bijstand kon krijgen omdat zijn moeder bij UNRWA geregistreerd staat en dat verzoeker zelf apart UNRWA geregistreerd moet zijn om onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te kunnen vallen.

Daargelaten de vraag of een UNRWA registratie determinerend is om uit te maken of een Palestijn onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in Gaza bij zijn ouders inwoonde en deel uitmaakte van hun huishouden. De Raad kan uit de beschikbare landeninformatie niet meteen opmaken of in zulke situatie een eigen UNRWA registratie mogelijk is, laat staan het verkrijgen van een eigen UNRWA-kaart.

Wat er ook van zij, zoals reeds aangegeven: er kan niet bij voorbaat worden uitgesloten dat iemand die niet (zelf) bij het UNRWA is geregistreerd, niettemin kan behoren tot de personen die vallen onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (zie in deze zin ook HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Bolbol, pt. 46). Verder kan bewijs van daadwerkelijke hulp met elk ander middel worden geleverd (pt. 51).

Alles samen genomen, meent de Raad dat door het voorleggen van de UNRWA *“Family record”* nieuwe elementen naar voren zijn gekomen waarover de verwerende partij zich moet uitspreken en die mogelijk van die aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissing van 28 februari 2020 anders zou zijn geweest indien de elementen en bevindingen waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De vraag of verzoeker valt onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dan wel de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet is dan ook cruciaal voor de verdere behandeling en onderzoek van zijn volgende beschermingsverzoek. Definitief uitsluitel over de vraag of verzoeker al dan niet valt onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dringt zich dan ook op. Daarenboven bevat het rechtsplegingsdossier geen tot weinig informatie met betrekking tot UNRWA, zodat zelfs als verzoeker onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet zou vallen, een verder deugdelijk onderzoek niet mogelijk is.

4.5. Bijkomstig stelt de Raad vast dat verzoeker ter staving van zijn tweede beschermingsverzoek een aantal documenten heeft voorgelegd, met name: *“twee oproepingsbrieven van de veiligheidsdienst, een kennisgeving van de politie en een besluit van de militaire rechtbank”*.

De hamvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak C-921/19 van 10 juni 2021 geoordeeld dat artikel 40, lid 2, van de richtlijn 2013/32 geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste verzoek om internationale bescherming en een volgend verzoek wat de aard van de elementen of bevindingen betreft die kunnen aantonen dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, zodat de beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van deze verzoeken in beide gevallen moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95. Het Hof wijst erop dat dat dit artikel 4, lid 2 de relevante elementen omschrijft ter staving van een verzoek om internationale bescherming als die welke bestaan in *“de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient”*.

Vervolgens benadrukt het Hof dat artikel 4, lid 3, onder b) van de richtlijn 2011/95 de verplichting oplegt om het verzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de door de verzoeker overgelegde relevante documenten, zonder te vereisen dat die documenten noodzakelijkerwijs geauthentiseerd zijn. Het Hof meent dat *“elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is overgelegd, moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95, zodat het feit dat dit document niet kan worden geauthentiseerd of dat er geen objectief verifieerbare bron is, als zodanig niet kan rechtvaardigen dat een dergelijk document wordt uitgesloten van de behandeling waartoe de beslissingsautoriteit dient over te gaan overeenkomstig artikel 31 van richtlijn 2013/32”*. Een uitlegging volgens welke elk document dat ter staving van een volgend verzoek wordt overgelegd, slechts ontvankelijk is voor zover dit document geauthentiseerd is, doet dan ook afbreuk aan de doelstelling van de richtlijn om een behoorlijke en volledige behandeling van een dergelijk verzoek te waarborgen.

Dit betekent dat bij een volgend verzoek het feit dat een document niet is geauthentiseerd er dus niet toe kan leiden dat dit verzoek onmiddellijk niet-ontvankelijk wordt verklaard, zonder dat wordt onderzocht of dit document een nieuwe bevinding of een nieuw element vormt en, in voorkomend geval, of het de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens de richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.

Verder heeft het Hof geoordeeld dat artikel 40 van de richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 4, leden 1 en 2 van de richtlijn 2011/95, aldus moet worden uitgelegd dat, ten eerste, de beoordeling van de bewijzen die worden overgelegd ter staving van een verzoek om internationale bescherming niet verschillend mag zijn naargelang het gaat om een eerste verzoek of een volgend

verzoek en, ten tweede, een lidstaat gehouden is samen te werken met een verzoeker bij de beoordeling van de relevante elementen van diens volgende verzoek als de verzoeker ter staving van dat verzoek documenten overlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld.

In casu wordt over de door verzoeker voorgelegde documenten in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Met betrekking tot de door u neergelegde documenten dient te worden benadrukt dat documenten an sich slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten, net zoals in het verleden werd opgemerkt, geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien betreft het louter kopieën, kunnen deze altijd onderhevig zijn geweest aan mogelijk knip- en plakwerk en dragen deze aldus geen enkele bewijswaarde.”

Zoals verzoeker terecht aanvoert, blijkt hieruit geen enkele inhoudelijke beoordeling van de voorgelegde documenten.

Waar aan de documenten elke bewijswaarde wordt ontzegd omdat het louter kopieën betreffen, volgt evenwel uit de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof dat artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 4, lid 3, onder b) van de richtlijn 2011/95 de verwerende partij de verplichting oplegt om het verzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de door de verzoeker overgelegde relevante documenten, zonder te vereisen dat die documenten noodzakelijkerwijs geauthentiseerd zijn of afkomstig zijn van een objectief verifieerbare bron.

De summiere bevraging op de DVZ over de voorgelegde documenten, die niet werden vertaald en waarvan evenmin blijkt dat tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste elementen ervan werden vertaald met behulp van de tolk, laat niet toe uitsluitel te verschaffen over de precieze en concrete inhoud van de documenten. Zo kan niet blijken of de oproepingsbrieven vermelden waarvoor verzoeker zich moest aanmelden bij de Veiligheidsdienst, noch kan blijken of het uitgaansverbod vermeldt waarom zijn familie het huis niet mag verlaten. Door een gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid, kan de Raad niet zelf kennis nemen van de volledige inhoud van de voorgelegde documenten en een eigen inhoudelijke beoordeling van de voorgelegde documenten maken.

Verder is de Raad van mening dat de voorgelegde documenten samen met de verklaringen worden bekeken en in hun geheel moeten worden beoordeeld, en dit overeenstemming met artikel 4, lid 2 en lid 3 van de richtlijn 2011/95/EU, dat werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarvan paragraaf 5 bepaalt: *“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :*

(....)

b) de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten (...).”

Door geen inhoudelijk en dus geen daadwerkelijk onderzoek te voeren naar de documenten voorgelegd door verzoeker in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, is de verwerende partij tekort geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht. De Raad herinnert eraan dat de verwerende partij haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en moet stelen op een correcte en volledige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1, Y en Z, pt. 75-77).

In casu, kan een zorgvuldige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig artikel 48/6, van de Vreemdelingenwet niet worden vastgesteld.

4.6. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 februari 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES